

Delo je najlepša igra

Romana Savnik je med tistimi predanimi ljudmi, ki vsak dan znova z veseljem odhajajo v službo. Delo sekretarke zveze prijateljev mladine v občini Center ji pomeni mnogo več kot služba, in ga opravlja z ljubeznijo.

Romana Savnik

»Rada imam otroke. Redko razočarajo, prej te odrasli. Le prislunhiti jim je treba, upoštevati njihovo mnenje, jih spoštovati in biti z njimi iskren – pa je čudovito delati z njimi,« je dejala takoj na začetku pogovora, kajti najbolj jo boli vse prepogosti »glej, kakšna je današnja mladina,« ob tem pa se nihče ne vpraša, kaj je storil zanjo, da bi bila boljša.

»A otroci so voljni delati, ustvarjati, le spodbuditi jih je treba,« je rekla in takoj prešla na konkretne, ne papirnate

akcije, ki so jih pionirji nedavno opravili pod vodstvom naše sobesednice.

Letos so, na primer, obirali jabolka na Kresnicah, o čemer smo že pisali. Vsako leto gre kakih 40 šolarjev v krajevno skupnost v Turje nad Hrastnikom, kjer opravljajo različna kmečka dela in spoznavajo življenje na kmetih. Zdaj se pogovarjajo z gozdnim gospodarstvom, da bi šli pogozdovati. Za novo leto so zbirali naročila za voščilnice in tako dobili nekaj denarja za palestinske otroke.

»Otroci znajo razmišljati. Ko smo imeli občinsko problemsko konferenco o stabilizaciji, so imeli vrsto predlogov, kako bi lahko bili varčnejši, pri čemer so pokazali na kruh, ki ga mečemo v smeti, na vožnje z avtomobili, na učbenike in tako dalje.«

Žal vsi ljudje niso tako prizadevni in pionirji nimajo povsod svoje besede.

»Ja, velika je luknja v krajevnih skupnostih, kjer mladi skoraj nimajo možnosti, da bi se uveljavljali kot krajani. Pa bi radi kaj pametnega delali. Če bi društva prijateljev mladine po krajevnih skupnostih zaživela, kot bi morala, bi bilo drugače. Manjka nam aktivistov, ki bi znali pritegniti otroke. Pritožujemo se nad pasivnimi krajani, pozabljamo pa na vzgojo mladih.«

Seveda, vsi niso takšni, kot je Romana Savnik, ki je pripeljala pionirsko organizacijo do polnokrvnega življenja. Organizacija ni zastoj prejela priznanja za svoje uspešno delo.

»Velikokrat zazeva praznina za aktivne pionirje takoj, ko pridejo med mladince, kajti mladinska organizacija pozablja na novince iz osmih razredov osnovnih šol,« je razmišljala Romana Savnik.

Sama se dobesedno razdaja organizaciji in mnogokrat je s pionirji tudi ob prostem času, popoldne, ob sobotah, nedeljah, praznikih. Med pionirji

se počuti doma, del njih, če hočete. Akcij je skorajda nešteto. Pomembne so, na primer, Kurirčkova pot, potem tekmovalne mladih zgodovinarjev, skrb za spomenike NOB, srečanja z borci in druge.

»Zapišite, da naša zveza posveča pozornost tudi cicibanom, čeprav v precej manjšem obsegu, kot pionirjem, a bo treba tudi na tem področju večje aktivnosti v skrbi, da bi jih ne izpustili.« Z navdušenjem je pripovedovala o pohodu cicibanov po poteh OF in v počastitev 1. maja, ki je bilo letos prvič in zelo pristrano, zlasti ob Vidmarjevi vili, kjer so imeli program. Ob kulturnem prazniku bodo cicibane po vrtcih obiskali pisatelji, pesniki, ilustratorji. Po skupinah bodo obiskovali Prirodoslovni muzej. V vtrce bodo prišli na obisk gasilci, borci NOB, vse na pobudo zveze prijateljev mladine, in tako zasejejo semena, ki potem vzklijejo v pionirski organizaciji.

Še bi lahko opisovali, kaj vse se dogaja pod okriljem zveze prijateljev mladine v naši občini, kajti Romana Savnik vse to počne s srcem, tak človek pa ima veliko povedati – brez fraz.

A. ADAMIČ

Mladina na Taboru spet oživlja

Po nekaj neuspešnih poskusih, da bi v organizaciji krajevnih skupnosti Tabor bolj organizirano zastavili, potekajo zdaj pospešene, resne priprave na ustanovitev nove osnovne organizacije ZSMS.

Vzrok za razpad prejšnje osnovne organizacije ZSMS je bil predvsem nesposobnost članstva, da bi izkoristili vse možnosti v krajevni skupnosti in občini. Niso znali usmeriti interesov mladincev in niso se zmogli spopasti s svojimi problemi. Zdaj so se spet pojavile pobude za ustanovitev mladinske organizacije, ki bo resničen odsev njihovih želja in potreb. Hočejo organizacijo, v kateri in prek katere bodo lahko vplivali na razreševanje problemov, ki mlade hudo obremenjujejo: stanovanjska vprašanja, družbenoekonomski položaj, vzgojnoizobraževalni sistem in še marsikaj. Ugotavljajo, da je dovolj resolucij, preveč praznih besed in neizpolnjenih obljub.

»V sedanjih razmerah, v katerih smo mladi najbolj prizadeti, si moramo končno zagotoviti mesto in vlogo, ki nam pripada. To smo si dolžni zagotoviti sami. Prav zaradi teh vzrokov je danes želja in potreba po vključevanju in odločanju mladih v odločanje o vseh aktualnih vprašanjih tako močna,« končuje vabilo in poziv mladim.

L. B.

DOGOVORI

Gradišče 10, p. p. 191 – Telefon 214-296, 223-510 in 223-509 – Izhaja štiri-
najstodnevno – Naklada 16.500 izvodov

Izdajateljski svet:

Lojze Čepuš – predsednik, Srečo Čož –
podpredsednik, člani: Ivo Bogataj, Franco
Boštjančič, Tanja Keršmanc, Miro Kokoli,
Stanka Marin, Franc Možina, Andrej Mil-
nar, Ksenija Preželj, dr. Marko Polič, Ida
Rebolj, Milan Stenik in Meta Verbič

Ureja uredniški odbor:

Srečo Čož, Vito Komac, Dragica Krem-
ser, Bojan Lubej, Jože Pirc, Janko Re-
dnak, Anka Štrukelj, Rudi Žavbi, Brane
Žugej, Niko Isajević (odgovorni urednik),
Lučka Špat (urednica), Matija Čož (te-
hnični urednik).

Rokopisov ne vračamo.

Tisk: ČGP »Delo«, Likovarjeva 1

HUMORESKA

BOGO SAJOVIC

Plinsko-bonska mrzlica

*Lepega dne se je v Ljubljani zgodilo, da je zmanjkalo plina. Pravzaprav se to sploh ni zgodilo lepega dne, kajti dan, ko česa zmanjka, je lahko kvečjemu grd. No, in takšnih grdih dni je bilo potem še petin-
petdeset, dokler ni plin navsezadnje spet priklokal.*

Toda kot mimo vseh dobrih stvari pri nas, tako tudi pri plinu ni bilo mogoče iti mimo bonov. In plinarna je sporočila, da bo plin razdeljevala na bone, bone pa bodo razdelile ljubljanske občine.

Tistega lepega dne (pravzaprav je bil tudi grd), ko so začeli po občinah (in nekaterih krajevnih skupnostih) deliti bone za plin, se je na teh »krmiščih« nabrala nepregledna množica ljudi. In v hipu je bonov zmanjkalo.

Kako je to mogoče, so se vprašali ljudje. Podobno so se vprašali tudi v plinarni, kjer so natisnili precej več bonov, kot pa plina na mesec porabijo v Ljubljani.

Za razliko od bencinskih bonov je dala plinske bone natisniti plinarana. Ti boni

pa niso bili tako imenovana pravica do nakupa, ampak so boni imeli le ta namen, da naj bi kupec za plin ne planili v plinarno vsi hkrati prvi dan. Toda tega očitno niso vedeli ne na občinah ne posamezni občani. Pa so si lepo tisti, ki so lahko prišli do bonov, nakupili bonov za vse leto in več, takole po deset, dvajset bonov in več.

Zdaj, ko plinarna obljublja, da bo plina dovolj, se bodo imetniki bonov obrisali pod nosom, lahko pa da bodo tudi hudo užaljeni, ker so si samoupravno priborili lepe zaloge bonov, ki bodo sedaj brez vrednosti. Kdo jim bo zdaj poplačal njihov trud in iznajdljivost?

Tudi tisti, ki bonov niso dobili v prvem roku, bi veleposestnikom bonov njihov trud prav radi poplačali. Zato bi bilo zelo prav, če bi se pojavili samoupravni sezname vseh tistih »oškodovancev«, ki imajo obilico plinskih bonov. Prepričan sem, da bi na občinah te seznane zelo hitro in dokaj natančno sestavili med svojimi uslužbenci.

PISMA BRALCEV

Še enkrat: »Eskimom prodajamo hladilnike«

V vašem štirinajstodnevniku ste 22. novembra 1982 objavili članek pod gornjim naslovom, v katerem med drugim omenjate razstavne prostore naše delovne organizacije.

Zastopniška (ter izvozna) delovna organizacija Tehnunion je med drugim tudi generalni zastopnik tovarne avtomobilov BMW za Jugoslavijo. Tako kot vaka podobna organizacija, smo tudi mi dolžni razstaviti izdelke, ki jih prodajamo, med njimi tudi vozila BMW, ki jih lahko uvažamo le na osnovi znatno višjega izvoza.

Razstavnii prostor poleg hotela Lev je hkrati tudi v neposredni bližini naše poslovne stavbe, ker je pač

takšna povezava prodajne dejavnosti potrebna. Poleg tega bi pripomnili, da skoraj tretjino vozil BMW prodamo tujim državljanom, ki večkrat prenočujejo v hotelu Lev in si tako vozila lahko kar najbolje ogledajo.

Privlačnih kotičkov za turiste pa je v starem delu Ljubljane dovolj, pizzeria ob hotelu, ki jo člankar zagovarja, pa gotovo ni tipična slovenska značilnost.

Morda bi za začetek prekinili s prodajo prazenega krompirja v samem strogem središču Ljubljane, v katerega (posebno, kadar so vrste) se tuji dosti bolj obregujejo, kot v razstavljenega vozila pri Levu.

EDO RASBERGER

Sol proti snegu – in okolju

Predsednik Zveze društev za varstvo okolja v Sloveniji, adad. Stane Kraševac, je uredništvu v imenu društva poslal naslednje pismo:

»V reviji »Naše okolje« (revija varstva dobrin splošnega pomena in vrednot človekovega okolja) št. 3, letnik VII, maj-junij 1982, je na strani 79 objavljena naslednja notica:

»Sol za posipavanje cest uniči več kot 20 tisoč dreves na leto, trdi zvezni urad za okolje v ZRN, ki je izdal izčrpano poročilo o tem vplivu. V poročilu je rečeno, da se vpliv soli na drevje pokaže po nekaj letih, ko nastopijo očitne poškodbe. Počasna zastrupitev se spomladi kaže v izraziti barvni spre-

membi listov. Takrat je zaščita običajno že prepozna in zahteva milijonska sredstva.

Korozijska na mostovih in motornih vozilih gre v milijarde. Ekološko usmerjena zimska služba bi lahko močno zmanjšala to škodo. Stranske ceste naj bi posipavali s peskom, na glavnih cestah naj bi posipavanje soli zmanjšali, na pešpoteh pa prepovedali – taki ukrepi so takoj izvedljivi.

V modelnih poskusih raziskujejo popolno opustitev soli in uporabo drugih sredstev, o čemer bodo kmalu poročali.

V »Delu« z dne 5. novembra 1982 je na prvi strani objavljen poziv hišnim svetom in drugim, da pravočasno

kupijo sol z obvestilom, da v skladiščih čaka na zimo 2.015 ton soli.

Zavedamo se težav pri organizaciji zimske službe, vendar pa nas zanima, ali je vaše podjetje že razmišljalo tudi o ukrepih, ki bi to škodo zmanjšali, pri nas.

Torej: ali smo o tem že razmišljali?